

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У 5122/12
07.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље В. Р. из З., бр. ..., коју заступа М. М. Д., адвокат из Н. Б., бр., против туженог Министарства за људска и мањинска права, државну управу и локалну самоуправу Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство правде и државне управе Републике Србије, Управа за људска и мањинска права, ради поништаја решења број од 05.01.2012. године, у предмету из радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.03.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства за људска и мањинска права, државну управу и локалну самоуправу Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство правде и државне управе Републике Србије, Управа за људска и мањинска права, број од 05.01.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновни поступак.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива тужилји, државном службенику, распоређеном на радном месту за вођење Регистра и спровођење избора националних савета националних мањина, у звању саветник, Одсек за избор националних савета националних мањина и вођење регистра, Сектор за унапређење и заштиту права националних мањина у бившем Министарству за људска и мањинска права, у поступку провере квалитета рада, одређена је оцена “не задовољава”. Ставом другим диспозитива, утврђено је да државном службенику престаје радни однос даном коначности овог решења, о

чему ће бити донето посебно решење.

Тужбом поднетом Управном суду тужила, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних Законом о управним споровима. Истиче да је по истом правном односу, између истих странака, а по решењу Министарства за људска и мањинска права Републике Србије-Сектора за правне и опште послове, од 15.01.2010. године, Управни суд донео пресуду 9 У. 18487/10 од 30.08.2011. године, којом се уважава тужба тужиле и поништава решење, те предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање, наводећи да је Управни суд указао да су учињене повреде поступка из члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених, као и одредбе члана 132. Закона о државним службеницима. Истиче да је претходно требало донети решење о оцењивању државног службеника, па после коначности овог решења донети решење којим ће се утврдити престанак радног односа, као и дан када тужили престаје радни однос. Тужени није поступи по наведеној пресуди Управног суда, већ је на раније утврђено чињенично стање извео погрешан закључак и донео оцену “на задовољава”, те констатовао да тужила није постигла задовољавајуће резултате у извршавању послова радног места и постављених циљева, односно није остварила потребну самосталност, стваралачку способност, предузимљивост, а што све упућује на несавесност у раду државног службеника. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење у целости као незаконито, те наложи туженом органу да тужилу врати и распореди на радно место у оквиру стручне спреме којом располаже.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио је предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужили у поступку провере квалитета рада одређена оцена “не задовољава”, што је утврђено извршеном провером квалитета рада државног службеника, на основу документованог и континуираног праћења радног учинка тужиле, узимајући у обзир постигнуте резултате у остваривању радних циљева, потребна знања и способности, самосталност, прецизност и савесност, поштовање процедура рада, правила струке, као и радне дисциплине, имајући у виду и све друге релевантне чињенице и околности, које су утицале на радну успешност државног службеника у протеклом периоду, па је оцењено да квалитет рада тужиле није задовољавајући. Тужени се позива на Закон о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, односно на члан 10. наведеног закона, као и на одредбе члана 23. став 2. Закона о државној управи и на члан 140. став 1. Закона о државним службеницима. наводећи појединачне случајеве у којима је утврђено да тужиле није извршавала своје радне обавезе и показивала нестручност и несавесност у раду, па је тужени орган у циљу спровођења Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији утврдио да тужиле није постигла задовољавајуће резултате у извршавању послова радног места и постављених циљева, те да приликом рада није остваривала потребну самосталност и стваралачку способност, а што упућује на несавесност у раду тужиле. Стога је оцењена оценом “не задовољава”, како је тужени одлучио у ставу један диспозитива оспореног решења. Имајући у виду да је одредбом члана 132. став 1. Закона о државним службеницима, прописано да се о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона, доноси решење којим се утврђује разлог престанка радног односа и дан престанка радног односа, тужени је одлучио као у ставу два диспозитива оспореног решења.

Управни суд налази да се основано тужбом указује на незаконитост решења туженог органа.

Ово са разлога, што тужени у оспореном решењу наводи да је спровео оцењивање на основу члана 10. став 3. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији (“Службени гласник РС” бр. 104/09), а у извршењу пресуде Управног суда 9 У. 18487/10 од 30.08.2011. године, којим је прописано да се и поступку оцењивања државног службеника узимају у обзир и све оцене дате државном службенику у претходном периоду од две године, односно у краћем периоду у зависности од временаведеног на раду у статусу државног службеника и добијених оцена. Међутим, у

оспореном решењу осим што тужени цитира одредбе члана 10. наведеног закона, ни у једном делу оспореног решења не говори о претходним оценама тужиле, па се доводи у сумњу закључак да су у поступку оцењивања државног службеника узете у обзир и све оцене дате државном службенику у претходном периоду од две године, односно у краћем периоду у зависности од временаведеног на раду у статусу државног службеника.

Стога је, по оцени суда, оспорено решење захваћено повредом правила поступка из одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник СРЈ“ бр.33/97 и 31/01 у „Службени гласник РС“,бр.30/10), јер разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на одлуку из диспозитива тог решења. У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони наведене недостатке, те правилно примени материјално право при доношењу нове на закону засноване одлуке и отклони сумњу да је у проведеном поступку поступао на основу цитиране одредбе члана 10. став 3. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што су примедбе и правно схватање суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 07.03.2013. године, 6 У. 5122/12

Записничар,
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа - судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ